

Geachte redactie,

Het artikel 'Het luchtkasteel van de emissiehandel' (nr.3-2007) geeft ten onrechte een slechte naam aan het instrument emissiehandel. Emissiehandel met een absoluut emissieplafond is het beste instrument om zowel milieuvervuiling binnen harde grenzen, als ook de kosten zo laag mogelijk te houden. Als je het artikel goed leest gaat het eigenlijk alleen over CDM (Clean Development Mechanism), één van de drie onderdelen van de emissiehandel die bij het Kyoto-protocol horen. CDM en JI (Joint Implementation) zijn emissiehandel-systemen *zonder* hard plafond aan de emissies: daarbij speelt inderdaad het probleem van het vaststellen of de emissie reducties wel additioneel zijn, of dat ze zowiezo wel plaatsgevonden zouden hebben. Zolang niet alle landen meedoen met Kyoto, is dit de best haalbare manier om toch te proberen daar iets te bereiken. Het belangrijkste deel van de emissiehandel, het West-Europese ETS (Emissions Trading System) is wel degelijk een succes. Bedenk bovendien dat dit nog maar het begin is: nu het ETS geïnstalleerd is, kunnen we aan de knoppen gaan draaien. Dat wil zeggen: het emissieplafond flink verlagen, en andere landen overhalen mee te doen. Op termijn zullen dan CDM en JI overbodig worden. Emissiehandel met een *relatief* plafond laat toe dat de emissies groeien als de economie groeit. Helaas heeft de Nederlandse overheid dit systeem gekozen voor de NOx-handel in Nederland, en dit systeem blijkt dan ook hopeloos te falen. Maar emissiehandel met een *absoluut* (en laag!) emissieplafond verdient absoluut de steun van de milieubeweging.

Michiel Wind, Baarn